

Hopprenn i Vestengbakken

Her følger Torodd Lies fortsettelse fra forrige uke om skihopping i Rakkestad på 60-tallet:

I tillegg til de allerede nevnte bakker, fantes det flere hoppbakker i Rakkestad på den tiden: Engsbakken, Førdsalbakken, Krokebakken og Månabakken. En gang stod flere av oss nederst i Krokebakken og planla en ekspedisjon til en av de øvrige storbakkene. Alle bakkene hadde sine ulemper: I Krokebakken sank isen på Dørja, slik at det kunne bli overvann utover sesongen. I Engsbakken var det kun noen planker over en bekk ute på sletta, og i Førdsalbakken hadde Svein Næristorp hoppet bakken ned og ødelagt hælene. Månabakken var vi ikke sikre på om fortsatt var inntakt. Alle de tre sistnevnte hadde noe felles. Det var langt dit.

Hva som gjorde størst utslag, skal være usagt, men de fleste ble strøket fra listen, og valget falt til slutt på Vestengbakken på Mysen. En skikkelig storbakke med bakkerekord på 37 meter, som Mysens storhopper Kjell Knarvik, skulle ha plantet i unarennet. Dessuten hadde Vestengbakken stillas med flere av

Dette bildet er tatt i forbindelse med bygging av Månabakken i Rakkestad, en av bakkene ungguttene prøvde seg i som skihoppere. Bakken ble bygget i 1946. Nr. 2 fra venstre er Asbjørn Lie. I tillegg ser vi Thore Andersen, Eivind Mjørud, Ansgar Mjørud og Ingvar Danielsen. Gutten foran til høyre er Bjørn Bye.

narennet. Dessuten hadde Vestengbakken stillas med flere avsatser. Jeg var ikke helt hjerta på den turen, men i og med at gjen-gen bestod av gutter som var fire år eldre enn meg var det vanskelig å trekke seg. Bjørn Gjulem, som hadde hoppet med brukket arm og armen i fatle i Månabakken, var pådriveren. For å komme til Mysen måtte vi ta toget. Før en siste farvel med hjemmet tilbrakte jeg lang tid på toalettet, innen jeg hev hoppskiene på skulderen for den skjebnesvangre turen ned til stasjonen. Der ventet de andre, så det var ingen vei forbi.

Det var bare å løse billett inne hos Kolbjørn. Han skjønte vel ikke at dette antagelig var siste gang jeg var innom venteværelset, for han spurte om jeg skulle ha tur-retur som de andre. Makan til optimisme. Alle rettmuligheter var avskåret etter at hoppskiene ble ekspedert gjennom godsdøren på toget. Vi tok samling i røkekupéen. Med skjelvende fingre bommet jeg en «Teddy» fra en av de store gutta. Røken lå tett i kupéen da konduktøren kom. Det at vi reiste på barnebilletter så han tydeligvis gjennom fingrene med. Han visste nok hva som ventet oss. Han hadde jo tatt i mot hoppskiene i godsavdelingen. Alt gikk greit til vi nærmet oss Mysen, men da stanset toget før brua over elven. Akkurat på høyde med Vestengbakken! Vi trøstet oss med karslige bemerkninger som; «vi kan jo gå av her» og «den er jo ikke så stor». Om det var flere enn meg som ønsket at toget skulle rygge mot Rakkestad igjen, skal være usagt.

Bye.

Bildet har vi fått låne av Sverre Bye og det er også gjengitt i siste utgave av Bygdeboken for Rakkestad. RIF arrangerte hopprenn med flombelysning i Månabakken i 1950.

Toget gled derimot sakte inn mot Mysen stasjon, uten at vi kunne få gjort noe fra eller til. Etter litt parlamentering med en drosjesjåfør fant vi ut at det ble billigere å slenge skiene på skuldra og traske av sted mot bakken. Dermed ble det likvider til en pølse med lompe hos Narvesen på hjemveien.

Det ble en lang tur opp til Folkenborg, men snart stod vi under hoppet og studerte bakken med sommerfugler i magan. Bare for å venne oss til bakken satte vi ut fra kulen og ned, heldigvis. Noen spøkefugler hadde nemlig bygget et spretthopp i overgangen til sletta. Det syntes ikke vi var så morsomt. Vi trampet det ned, og tråkket opp unnarennet. Da vi anså bakken for ferdig preppet var det ingen vei tilbake. Vi bestemte oss ganske unisont for nederste avsat. Kun Bjørn hadde vært så høyt før med hoppski festet til beksømsstøvlene. Vi spøkte bort nervøsiteten med at det var om å gjøre å klare svingen ut fra avsatsen, så vi ikke havnet i grantoppen ved siden av tilløpet.

Kjell Dahlen satte først utfor. Han satte rompa ned mellom skiene, så skibuksen så ut som en blå utgave av Bambi. Vi holdt på å le oss i hjel, om enn en smule påtatt. Slik fortsatte det til det var min tur. Jeg konsentrerte meg om å treffe sporet, og på vei ned mot det svimlende høye hoppet bestemte jeg meg for ikke å satse i det hele tatt. Det var dumt. Jeg landet på kulen, og

sklei på rumpa ned unnarennet. Altså et fall, teknisk sett, men jeg hadde overlevd. Ganske lemster i baken kom jeg meg opp til kulen igjen. Nabo og lokal storhopper, Kjell Grønnern, hadde innprentet meg kvelden i forveien; «detter du, må du opp igjen, ellers tør du aldri å hoppe igjen». Dette virket mer som en kommando enn et godt råd, der jeg skulte opp på hoppet. Vi klatret opp igjen alle sammen, om enn ikke like slagferdige som sist.

Denne gang var Svein Østby først utfor. Han stod. En seier. Bjørn Gjulem klatret helt til topps. Han stod også. Til slutt var det bare meg igjen. Med skjelvende knær satte jeg utfor. Satset en smule denne gangen. Det føltes som om jeg svedde før nedslaget. Om rumpa var nedi nok en gang, gjorde liksom ingenting. Jeg var like hel.

Turen ned til Mysen stasjon var kortere enn turen opp i sted. Tograisen tilbake til Rakkestad var som et triumftog, der vi stappet i oss pølser med lompe, og fisket en Teddy opp fra brystlommen. Skjønt ingen ventet de «fryktlø-

se» hopperne til det vi mente var fortjent hyllest på stasjonen. Da jeg trasket hjem, opp Alléen, sammen med Finn Egil Kverme, var vi antagelig rettere i ryggen enn hva vi hadde vært den motsatte veien tidligere på dagen. Vi hadde ingen pokaler i lomma, men hva gjorde vel det? Vi hadde seiret over frykten, og i alle fall over oss selv. Det var det viktigste, akkurat da. Ingen overentusiastiske foreldre hadde tvungnet oss ut for Vestengbakken. Vi hadde klart det sjøl.

Har du gamle bilder og/eller fortellinger?

Vi er interessert i alle typer bilder som er eldre enn 1980, og også beretninger fra tidligere tider i Rakkestad, slik som Torodd Lie har bidratt med de to siste fredagene.

Ta kontakt med oss i redaksjonen.

Ord og uttrykk

Vi vil gjerne presentere flere gamle ord og uttrykk på «Gamlesiden», men vi trenger hjelp fra leserne våre. Har du noe å bidra med kan du ta kontakt med redaksjonen.

Her er denne ukens bidrag:

Fæl te å flue = Fæl til å rangle

Slø tå lett = Slå av litt

Gæer'n på jæla = Ute av fasong